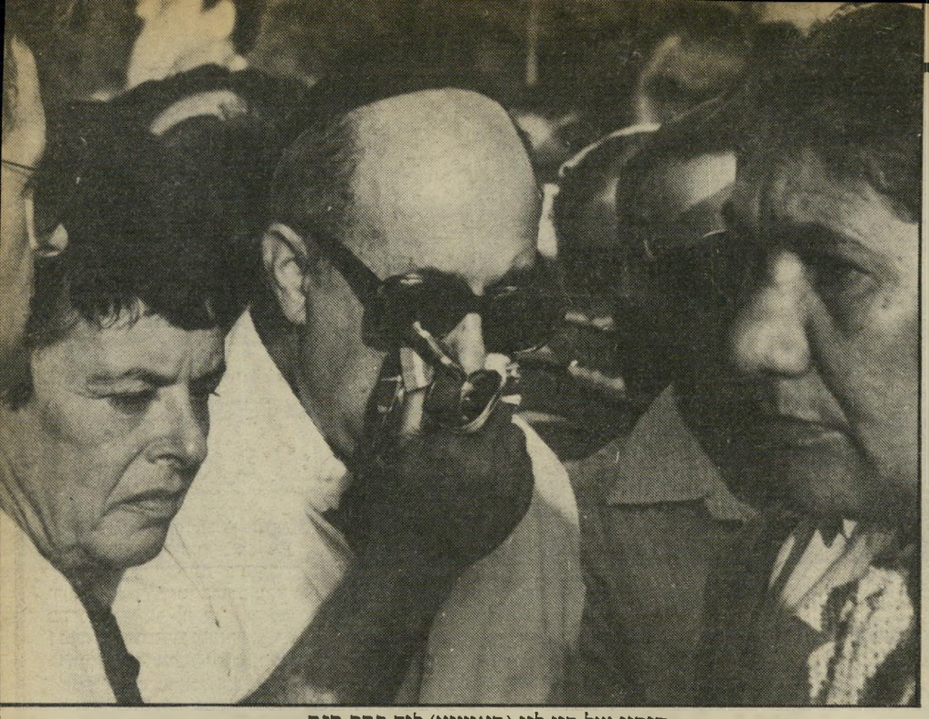

הוריו של רון לוי (באמצע) ליד קבר בנם
מגנים רצח חפים מפשע

ידו על נשק? איך בעל הנשק משאיר נשק מופקר? איך לא באו הנה לחפש את הנשק, הרי ידעו שהוא עובד שם? „הוא הרי משוגע. לו לא היה משוגע, היה הולך למישטרה ומספר להם שהוא רצח שני אנשים?

דלת הדירה של מישפחת סרי האבלה היתה ביום השבת סגורה. „לא בשבת." אמרו לי כשפתחו את הדלת. „תבואי מחר, אבל לא בין השעות 2 ל־4 אחרי הצהריים."

תקליט רוק

על הקיר בחדר של רון לוי, בבית הוריו בהרצליה, היה תלוי תצלום ענק: תצלום של חייל במדי־קרב, עם כובע גרון ומשקפי־שמש כהים. „זה תצלום שצילם אחד החברים של רון בצבא," אמרה אמו. „הוא אהב את התצלום הזה, כי הוא מייצג את רון כפי שהיה בצבא: חזק, נחוש, אמיץ."

רון לוי וחברתו אירים
אהב את החיים

כשהוא קורס בשניה שבה נפגע על־ידי הכדור שהרג אותו. זהו תצלום אמיתי מפורסם של רוברט קאפא, שצולם בימי מילחמת־האזרחים בספרד. מעליו היתה כתובה מילה אחת באנגלית, באותיות גדולות: למה?

רון לוי כבר איננו, וגם התצלום כבר אינו תלוי על הקיר. „זה היה הדבר הראשון והיחידי ששינינו בחדר של רוני אחרי האסון," אמרה השבוע רות, אמו.

יום לפני שעזב את הבית בדרכו לירושלים, ולא שב עוד, אמר רון: „אמא, תסתכלי על הפלקאט הזה: הוא אומר הכל! לא צריך שום נאומים!"

כשבאתי לביתה של מישפחת לוי, לא היה סני, האב, בבית. „הוא יצא לכמה שעות להירגע," אמרו, כשנכנסתי לסלון המרווח.

אמו של רון ישבה על הספה החומה כרגליים משוכלות ועישנה סיגריה. דוברמן צעיר ושחור התרוצץ בבית, נבח בכל פעם שהגיע מישהו.

רון, שבבית קראו לו רוני, נרצח באכזריות, והם מדברים ומספרים עליו בחום, באהבה, בהרבה כאב.

„הוא היה בחור מבריק," אמרה רות בעיניים נוצצות. „היה בחור נבון ופיקח. הוא סיים בהצטיינות את בית־הספר אליאנס והתגייס לצבא. שם היה פקח־טיסה בחיל־האוויר. גם בזה הצטיין מאוד. הוא היה בחור שקט ושקול, ומאוד אחראי. הוא הקרין ביטחון וסמכותיות, ואלה לא סתם מילים. זה באמת היה ככה. כל אחד ידע את זה וחש את זה. למרות שהיה בצבא רק סמל, היה עושה לעיתים קרובות עבודה של קצינים."

רון שירת בבסיס של חיל־האוויר. את הסיפורים עליו ועל נפלאותיו כפותר בעיות וכמנהיג של החיילים שמעו ההורים מחבריו רק עכשיו. מעולם לא התפאר במעשיו, מעולם לא השוויץ. היה שקט ומסוגר. רק עכשיו, אחרי שנלקח בצורה טראגית כל־כך, באים חבריו לבקר ומדברים על רון.

החברים באים ויושבים ומספרים, והמישפחה שותה את הסיפורים בצמא. „היה לו חוש־הומור מאוד מיוחד," סיפרו השבוע, „אנחנו מעולם לא היינו משתעממים בחברתו.

„הוא הגיע להישגים בחיל־האוויר בתקופה קצרה, והיה עושה דברים שקצינים ותיקים ממנו לא ידעו לעשות. היו מיקרים שהיו מזעיקים אותו במיוחד לכל מיני משימות, כי הוא ידע תמיד להחליט את ההחלטה הנכונה בתוך שניות ספורות. הוא הצטיין בכל דבר שעשה."

רון שוחרר לפני שנתיים. את יום הולדתו האחרון, ה־23, חגג לפני חודש, כשהיה בחופשת־לימודים מן האוניברסיטה. ליום הולדתו האחרון ביקש מדודו, ישראל אלכסנדר, שייקנה לו את האלבום האחרון של להקת דיאר סטריט, להקת רוק. „הוא הערין מוסיקה. העריך פשטות וגאוניות," מספר דודו.

רון היה בחור מלא־חיים. אהב מאוד ספורט, שיחק הרבה כדורסל. היה תמיד בתנועה, עם חברים.

וגם חברות היו לו הרבה. „הוא לא חיזר מעולם אחרי הבחורות. הן חיזרו אחריו. הוא היה רון־ז'אן כזה, גבוה ונאה," אומרת אמו וקמה ממקומה. היא ניגשת לכוננית־עץ בקצה השני של החדר, ומורידה מעל המדף העליון קובץ של תמונות אחרונות של רון.

בחור נאה, בעל שיער כהה וחיוך של אושר בעיניים. נראה יושב על אומנים גרמו לו חלחלה. אפשר לומר בשתי מילים שהיה נגר קיצוניות, בצד שלנו ובצד שלהם. מימין ומשמאל.

„הוא אמר שלא הוא האיש שיפתור את הבעיה, אבל חשב שאם יתנו לפלסטינים מדינה משלהם, אולי כך תיפתר הבעיה.

„הוא מאוד הערין את אמנון רובינשטיין, ולכן הצביע בשבילו. מה שקסם לו אצלו היה השמירה על הדמוקרטיה, שינוי שיטת־הבחירות והשיוויון.

„הוא החשיב מאוד ערכים של זכויות־אדם ושיוויון וחרויות־הפרט. היתה לו אידיאולוגיה של הפרט, ופי־תרון מדיני ולא צבאי לבעיות."

בני־מישפחתו של רון מדברים בי־חד, אמו, דודו ואחיותיו. הם רוצים להספר, ולצידו בחורה חייכנית. השניים נראים מאושרים ומשועשעים.

„זאת אירים, החברה של רוני מזה שנתיים וחצי," מסבירה רות. „היא מקיבוץ גלילי־ים שליד הרצליה. הם הכירו בצבא, ומאז הם חברים טובים."

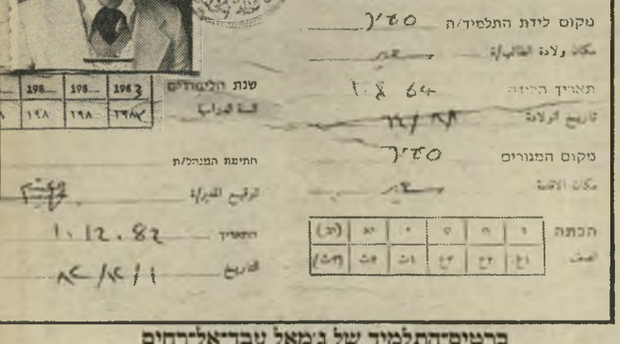

כרטיס־התלמיד של ג'מאל עבד־אל־רחים
הלוויה באישון לילה

„שכהנא לא יכנס!"

בדעותיו היה רון ליברלי. „הוא לא היה משלום עכשיו. אבל לפעמים תמך בהם. החיים היו חשובים לו מכל." אומרת אמו.

„בבחירות האחרונות הוא הצביע שינוי. הוא הודהה עם הדיעות שלהם. הוא היה מודע לבעיות שיש בארץ, היה מודע לזה שלעם הפלסטיני יש זכות, ושצריך להחזיר להם שטחים. הוא אמר שאי־אפשר לתת להם את כל הזכות בארץ, כי זה מסוכן, אבל צריך לפתור את הבעיה בדרך מדינית. „כהנא וגושי בהיר שרון לא היה שמאלני קיצוני, ולא היה ימני קיצוני. הם חוששים שמא, בעתיד, ינצלו גופים קיצוניים את שמו ואת האסון שלו למטרות שלהם.

„אנחנו לא רוצים שרוני יהיה הדגל של אנשי־כהנא. רוני לא רצה להיות דגל של אף אחד, ובטח לא של כהנא. לפני הבחירות הוא ראג והתעניין איך אפשר לעצור את כהנא, שלא ייכנס לכנסת."

גם כאן, בביתו של רון לוי, מדברים חבריו על מחרלים חמורים של כוחות־הביטחון: „צריך לחקור את עניין הנשק שהסתובב אצל הבחור הזה במשך ארבעה ימים," אומר חברו של רון. „צריך לחקור את חברת־השמירה, שמעסיקה אנשים כאלה. המישטרה, בעל־הנשק וחברת־השמירה צריכים גם הם לעמוד לדין."

„וכמובן," מוסיפים בני מישפחתו. „נבזי מצידם של אנשי הוועד לסולי־

נסיון אחרון להחייאת ג'מאל עבד־אל־רחים ליד האוטובוס הפגוע
צריך לחיות ביחד